

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zast. JUDr. Miroslavem Muchnou, advokátem, se sídlem Vídeňská čp. 181, Klatovy 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) JUDr. J. Š. a 2) M. Š., zast. JUDr. Vladimírem Procházkou, advokátem, se sídlem Rooseveltova 16, Plzeň, o přezkum rozhodnutí žalovaného, ze dne 5. 10. 2011, č. j. RR/2809/11, o kolaudaci stavby, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 10. 2013, č. j. 30 A 49/2011 - 84,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou společnou kasační stížností žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 10. 2013, č. j. 30 A 49/2011 - 84, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 5. 10. 2011, č. j. RR/2809/11 (dále též jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný napadeným rozhodnutím k odvolání žalobkyně částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Železná Ruda, odboru výstavby – stavebního úřadu (dále též jen „stavební úřad“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 25. 1. 2011, pokračování 2 30A 49/2011, č. j. VÚP/385/09/69-330/4 (dále též jen „prvoinstanční rozhodnutí“ nebo „kolaudační rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo ve prospěch JUDr. J. Š. a M. Š. vydáno povolení užívání stavby „Vnitřní rozvody vody a kanalizace, kanalizační přípojka k rekreačnímu objektu č. ev. 11 v Železné Rudě“ na pozemcích p. č. 273/1, st. 471 v katastrálním území Železná Ruda (dále též jen „stavba“).

Žalobkyně podala předmětnou žalobu jako účastník předchozího kolaudačního řízení z titulu vlastnictví pozemků, na kterých se předmětná stavba nachází, že jejich vlastnictví nabyta převodem od svého manžela O. B., kterému byly dané pozemky ve druhé polovině 90. let navraceny v restituci. Manželé JUDr. J. Š. a M. Š. v daném řízení vystupovali jako vlastníci předmětné stavby, a to ve spojení s vlastnictvím dotčeného rekreačního objektu, z titulu právního nástupnictví původního stavebníka - společnosti Jitona, a.s., od které zakoupili kupní smlouvou ze dne 26. 3. 2004 předmětnou rekreační chatu, č. evidenční 11 na pozemku st. 471 v katastrálním území Železná Ruda.

V podané žalobě žalobkyně uplatnila řadu výhrad, které krajský soud rozdělil do celkem devíti strukturovaných námitek, a jež poslopně vypořádal. V obsáhlém a velmi podrobném odůvodnění krajský soud všechny námitky žalobkyně vyhodnotil, vyvrátil, žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

Žalobkyně podala proti tomuto zamítavému rozsudku ještě obsažnější kasační stížnost, než tomu bylo v případě žaloby, přičemž je třeba uvést, že většina kasačních námitek je obsahově prakticky totožná s námitkami žalobními. Kasační stížnost podala s odvoláním na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

I. Vadu řízení před soudem stěžovatelka spatřuje ve skutečnosti, že soud (kromě jím uvedených 9 námitek) zcela opomenul a nevypořádal ostatní námitky uplatněné v žalobě. Jmenovitě stěžovatelka jako tyto námitky uvádí, že:

a) Správní orgán dospěl k nesprávnému závěru, že manželé Š. se stali právními nástupci původního stavebníka společnosti Jiřina, a.s. na základě kupní smlouvy, neboť Jitona, a.s. nikdy nebyla vlastníkem předmětné rekreační chaty, tuto si nechala zapsat v katastru nemovitostí podvodně poté, co zjistila, že dosud není zapsaná a původní vlastník ZV ROH Jitona zanikl. Proto se ani manželé Š. nestali vlastníky této chaty, neboť ji zakoupili od nevlastníka. Jitona a.s. také nikdy neměla žádné trvalé právo pro umístění stavby chaty na pozemku a ani pro umístění předmětné stavby vnitřních rozvodů vody a kanalizace a kanalizační přípojky. V kupní smlouvě z 26. 3. 2004 není žádná zmínka o jakékoliv stavbě vnitřních rozvodů vody a kanalizace a kanalizační přípojky, Jitona, a.s. nikdy se žádnými pracemi na jejich stavbě nezapočala, jen opakovaně žádala o prodloužení lhůty k dokončení stavby. Správní orgán dospěl k závěru, že kanalizační přípojka byla zahájena a dokončena až po 2. 8. 2001, konkrétně v roce 2004 manželé Š.. V případě vnitřních rozvodů vody a kanalizace dospěl správní orgán k závěru, že tyto práce byly zahájeny v zákonné dvouleté lhůtě od nabytí právní moci stavebního povolení a že tedy stavební povolení nepozbylo platnosti ve smyslu § 70 stavebního zákona. To s ohledem na opakované žádosti Jitony, a.s. o prodloužení lhůty k dokončení rozestavěné stavby. Z předmětných žádostí, rozhodnutí a obsahu spisů o prodloužení lhůty k dokončení stavby však nic takového nevyplývá, a není v nich ani žádná zmínka, že by jakékoliv práce na vnitřních rozvodech vody a kanalizace byly prováděny. Zjištění správního orgánu je tedy v rozporu s obsahem správního spisu. Protože Jitona, a.s. nebyla vlastníkem chaty, nemohlo na manžele Š. přejít jakékoliv oprávnění ze stavebního povolení a následných rozhodnutí o prodloužení lhůty pro dokončení stavby. Nadto ve vztahu ke kanalizační přípojce, která byla samostatnou stavbou, se ve spise nenachází žádný záznam o tom, že by Jitona, a.s. převedla tuto kanalizační přípojku na manžele Š.. Z obsahu spisu nijak nevyplývá, že by na zahájenou stavební činnost stavby vnitřních rozvodů vody, kanalizace a kanalizační přípojky Jitonou, a.s. bylo v jakémkoli stádiu rozestavěnosti navazováno manželé Š., naopak ze spisu je zřejmé, že všechny tyto stavební práce byly prováděny až po datu provedení vkladu kupní smlouvy do katastru nemovitostí. Stavební povolení tedy pozbylo platnosti ve dvouleté lhůtě od nabytí právní moci, a nic na tom nemohla

pokračování

změnit ani následná povolení prodloužení lhůty k dokončení stavby. Správní orgán tedy nesprávně přistoupil ke kolaudaci stavby a obešel tak zákon, pokud v minulosti ne zahájil řízení o odstranění stavby. Jitona, a.s. se opakovanými žádostmi o prodloužení lhůty k dokončení stavby snažila zakrýt, že žádné práce na předmětných rozvodech a kanalizační přípojce ne zahájila, neboť po vydání pozemků Státním statkem Křivice, s.p. do vlastnictví O. B. již byly snížena pravděpodobnost, že by při opakovaném řízení o stavebním povolení stavební úřad vlastníka pozemků opět pomínil. Stavební úřad zahájení stavby při rozhodování o prodloužení lhůty pro její dokončení neprověřoval, a samotná žádost o prodloužení lhůty ani rozhodnutí o něm zahájením stavby není. Pokud žalovaný v rozhodnutí č. j. RR/1012/06 ze dne 7. 3. 2006 dospěl k závěru, že O. B. jako tehdejší vlastník pozemků není účastníkem řízení ve věci prodloužení lhůty k dokončení stavby, nemůže být toto řízení způsobilé jakkoliv zasáhnout do jeho práv a tedy ani podanými žádostmi o prodloužení lhůty k dokončení stavby, nelze vylučovat zánik platnosti stavebního povolení ze zákona podle § 67 stavebního zákona. Pokud správní orgán dospěl k závěru o tom, že i Krajský soud v Plzni v rozsudku č. j. 57 Ca 70/2006, ze dne 19. 3. 2008 dospěl k závěru o hypotéze platnosti stavebního povolení, je tento závěr nesprávný, neboť krajský soud neměl k dispozici žádné listiny o provádění předmětné stavby, natož listiny předložené stavebnímu úřadu až v následujícím období, ale zejména proto, že takový závěr se v rozhodnutí krajského soudu neobjevuje. Krajský soud v odůvodnění zamítnutí žaloby žalobce O. B. uvedl, že předmětem přezkumu bylo pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2006, č. j. RR/1012/06, jímž bylo zamítnuto jako nepřijatelné podle § 60 správního řádu odvolání O. B. proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 5. 2004, zn. VÚP 2062/04-330 o prodloužení lhůty k dokončení stavby do 30. 9. 2004. Dále se krajský soud z moci úřední zabýval pouze nicotností stavebního povolení ze dne 12. 11. 1996, zn. VÚP 4206/96-332/2. Zákonnost stavebního povolení krajský soud nezkontrolal a předpokládal, že rozhodnutí nabylo právní moci, protože žádný z účastníků, mezi kterými nebyl zařazen O. B., vůči němu nepodal odvolání. Jak však správně žalovaný poukázal na sjednocující výklad rozcházející se judikatury k otázce opomenutého účastníka učiněný Nejvyšším správním soudem v rozsudku rozšířeného senátu č. j. 2 As 25/2007 - 118, ze dne 17. 2. 2009, tento předpoklad krajského soudu se dle formulovaných čtyř tezí učiněných Nejvyšším správním soudem neukázal správným. Opomenutým účastníkem sloučeného územního a stavebního řízení o stavebním povolení byl nepochybně Státní statek Křivice, státní podnik (jako právní nástupce Státního statku Dešnice, s.p. a Zemědělského podniku Klatovy, s.p.) jako vykonavatel práva hospodaření k pozemkům ve vlastnictví státu, se kterým stavební úřad nejednal jako s účastníkem řízení a rozhodnutí mu neoznámil. Účastenství tohoto účastníka, jakož i jeho právních nástupců ve vlastnictví pozemků O. B. a M. B., a stejně tak i účastenství restituenta O. B. stavební úřad popírá a dosud jim řádně nedoručil vydané rozhodnutí. Z tohoto důvodu rozhodnutí o stavebním povolení dosud nenabylo právní moci a v takové situaci je nesprávné a nezákonné vydávat kolaudační rozhodnutí na předmětnou stavbu. Nadto krajskému soudu nebylo v té době známo, že stavební úřad nezjistí uje aktivně zánik platnosti stavebního povolení. Dále stěžovatelka považuje za nutné uvést, že pokud byla stavby kanalizační přípojky zahájena manželi Š. až v roce 2004, nebyl žádný důvod k rozhodování o prodloužení lhůty k dokončení stavby kanalizační přípojky, pokud věděl, případně vědět měl a mohl, že ohledně stavby prokazatelně toto stavební povolení pozbylo platnosti. Správní orgán dospěl k nesprávnému závěru o tom, že stavební úřad by nemohl vydat rozhodnutí o povolení změny stavby před jejím dokončením, pokud by stavební povolení pozbylo platnosti. Správní orgán totiž vůbec neuvažoval o tom, že stavební úřad zůstane nečinný k otázce zjišťování platnosti stavebního povolení. Ochrany proti nečinnosti se nemohl domáhat ani vlastník pozemků či restituent, protože ani s ním nebylo jednáno. V takové situaci se nemůže uplatnit předpoklad správnosti správního aktu, neboť k zániku platnosti stavebního povolení došlo ze zákona, a nečinnost stavebního úřadu není správním aktem, který by mohl požívat ochrany domněnkou správnosti. Tím, že soud tyto námitky neřešil,

je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobkyní navržené důkazy k prokázání těchto námitek soud chybně neprovedl, konkrétně důkaz:

- stavební povolení pro rekreační chatu č. evid. 11
- návrhem Jitony, a.s. na změnu zápisu v katastru nemovitostí,
- obsahem spisů o stavebním povolení a o prodloužení lhůty k dokončení stavby,
- zápisem o předání a převzetí díla z 25. 9. 2004,
- výslechem F. k., N. 270, S,
- rozhodnutím Okresního úřadu v Klatovech – pozemkového úřadu, č. j. PÚ 3460/92, ze dne 10. 10. 1995,
- rozhodnutím Okresního úřadu v Klatovech – pozemkového úřadu, č. j. PÚ 3460/92., 2047/96 A, ze dne 5. 3. 1997.

b) Vlastník pozemků at' již pod rekreační chatou či pod stavbou vnitřních rozvodů vody a kanalizace a kanalizační přípojky, Státní statek Křivice, či O. B. (jako oprávněná osoba uplatňující svůj restituční nárok na vydání předmětných pozemků a později jejich vlastníky) nebyl nikdy označen stavením úřadem za účastníka územního řízení a řízení o stavebním povolení stavby rekreační chaty, či stavby vnitřních rozvodů vody a kanalizace a kanalizační přípojky, či v řízeních o prodloužení lhůty k dokončení této stavby, a nikdy mu také nebyla doručena rozhodnutí v těchto věcech.

c) Nesprávné je i zjištění správního orgánu o tom, že v době vedení řízení o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení pro předmětnou stavbu bylo pro pozemek p. č. 273 a st.p. 471 zapsáno vlastnictví pro společnost Jitona, n.p. Klatovy, jejímž právním nástupcem se následně stala Jitona, a.s. Z dokladů založených ve spisu nic takového nevyplývá, neboť v době vedení řízení žádný aktuální doklad z údajů katasru nemovitostí ve spisu nebyl založen a ani nebyl stavebním úřadem vyžadován. Jitona, n.p. nadto nemohla být vlastníkem pozemku (byl jím čs. Stát) ale pouhým uživatelem, a to pouze dočasným, pokud právo hospodaření svědčilo Státnímu statku Křivice, s.p.

d) Správní orgán také dospěl k nesprávnému závěru o tom, že stavební povolení pro předmětnou stavbu je dle § 70 stavebního zákona závazné i pro M. B. jako právní nástupkyni účastníků řízení – vlastníků pozemků, na kterých byla stavba umístěna a povolena. Státní statek Křivice, s.p. nebyl dle správního orgánu účastníkem stavebního ani územního řízení pro předmětnou stavbu a z tohoto důvodu nemůže být stavební povolení závazné ani pro jeho nástupce, včetně M. B..

e) Stavba byla realizována v tomto případě bez předem získaných práv k pozemku a jedná se tedy o neoprávněnou stavbu na cizím pozemku.

f) Žalobkyně také namítá, že rozhodnutí před správním orgánem I. i II. stupně bylo vydáno vyloučenou úřední osobou a žádá, aby soud přezkoumal k této žalobní námitce dle § 75 odst. 2 také rozhodnutí žalovaného č. j. RR/3460/11, ze dne 21. 9. 2011 v části výroku o zastavení řízení, neboť toto rozhodnutí je podle žalobkyně v označeném rozsahu nezákonné a soudní řád správní neumožňuje žalobkyni tento úkon napadnout samostatnou žalobou.

Žalobkyní navržené důkazy k prokázání těchto námitek soud chybně neprovedl, konkrétně důkaz:

- obsahem spisu starosty Železná Ruda, č. j. 3438/10/2, a spisu žalovaného zn. ZN/532/RR/11,
- obsahem spisů o stavebním povolení a o prodloužení lhůty k dokončení stavby.

pokračování

g) Žalovaný dále porušil ust. § 50 odst. 3 a 4 nového správního řádu, neboť nesplnil svoji povinnost zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, které má být uložena povinnost, neprovedl zákonným způsobem hodnocení podkladů podle své úvahy a ani pečlivě nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho co uvedla žalobkyně.

h) Žalovaný dále porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když neuvedl konkrétní podklady pro vydání rozhodnutí, přesné rozvedení úvah, kterými se řídil při hodnocení těchto podkladů a při výkladu právních předpisů.

II. Další vadu řízení před soudem stěžovatelka spatřuje ve skutečnosti, že soud odmítl provést jí navržené důkazy, ačkoliv tyto důkazy byly potřebné k prokázání žalobních tvrzení, žalobkyní byly řádně navrženy k jejich prokázání a také zčásti obsahovaly rozhodnutí o otázkách potřebných ke zjištění skutkového stavu věci.

III. Krajský soud podle stěžovatelky nepostupoval správně ani při řešení dalších žalobních námitek označených pod č. 1 – 9.

1. Prvou soudem označenou námitku soud nesprávně posoudil, kdy ze skutečnosti, že manželé Š. žádali o „vydání rozhodnutí pro stavbu: Vnitřní vodovod a kanalizace“ (nikoliv pro kanalizační přípojku) dospěl k závěru, že návrh je zjevně koncipován jako návrh na vydání kolaudačního rozhodnutí pro celou stavbu a závěr žalobkyně je formalistický a účelový. Soud přehlédl, že žádost o zahájení řízení podle správního řádu musí mít dle jeho § 45 odst. 1 náležitosti uvedené v jeho § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Podle § 37 odst. 2 správního řádu musí být z podání patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. To manželé Š. splnili, když uvedli, které věci se žádost týká (označené stavby) a co se navrhuje (vydání kolaudačního rozhodnutí pro označené části stavby, tedy nikoliv pro kanalizační přípojku). Posouzení této námítky soudem je tedy nesprávné pro rozpor s ust. § 45 odst. 1 a § 37 odst. 2 správního řádu, a názor o formalistickém a účelovém závěru žalobkyně nesprávný, nesrozumitelný a nedostatečně zdůvodněný.

2. Druhou soudem označenou námitku soud také nesprávně posoudil. Soud uvedl, že přezkoumával pouze kolaudační řízení a rozhodnutí v něm vydaná a odkázal na hodnocení žalobního bodu č. 3. Jeho závěr, že právo ze stavebního povolení svědčilo manželům Š., a že práva původního stavebníka přešla na manžele Š., je nesprávný. Žalobkyně mj. tvrdila, že stavební povolení nemohlo nabýt právní moci, neboť stavební úřad se Státním statkem Křivice jako opomenutým účastníkem sloučeného územního a stavebního řízení o stavebním povolení nejednal a rozhodnutí mu neoznámil. Dále žalobkyně tvrdila, že stavební povolení pro předmětnou stavbu (s ohledem na zjištění stavebního úřadu o zahájení stavby kanalizační přípojky manželé Š. až v r. 2004 a ve spisu chybějících jakýchkoliv dokladů o zahájení či odstraňování zbývajících částí stavby Jířinou, a.s.) pozbylo platnosti ve dvouleté lhůtě od nabytí právní moci (pokud nabylo právní moci) a nic na tom nemohla změnit ani následná povolení prodloužení lhůty k dokončení stavby. Žalobkyně také tvrdila a prokazovala, že Jitona, a.s. nebyla vlastníkem stavby chaty, a tak nemohlo jakékoliv oprávnění ze stavebního povolení a následných rozhodnutí o prodloužení lhůty pro dokončení stavby přejít na nové vlastníky chaty, tedy ani na manžele Š.. Dále žalobkyně tvrdila, že se ve spisu nenachází žádný doklad, že by kanalizační přípojku, která byla samostatnou stavbou, Jitona převedla na manžele Š.. Naopak z kupní smlouvy z 26. 3. 2004 vyplynulo, že stavba chaty byla převáděna bez jakýchkoliv vnitřních rozvodů a kanalizace a kanalizační přípojky, a to ani započaté. Stavba kanalizační přípojky nebyla předmětem převodu. Kupní smlouva z 26. 3. 2004 tedy není způsobitelným dokladem o právním nástupnictví manželů Š. do pozice původního stavebníka Jitony, a.s., bez ohledu na to, k jakým

částí stavby stavební povolení z 12. 11. 1996 zaniklo dle § 67 stavebního zákona v případě, kdy nabylo právní moci. Závěr soudu o nabytí právní moci stavebního povolení dne 2. 12. 1996 je bez provedení důkazu obsahem spisu o stavebním povolení nepřezkoumatelný a je také v rozporu s judikaturou k otázce opomenutého účastníka dle závěru v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 25/2007 - 118, ze dne 17. 2. 2009. Tím, že soud odmítl provést ostatní důkazy navržené žalobkyní k prokázání výše uvedených tvrzení, dopustil se vady řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Nepřezkoumatelný je také závěr soudu o tom, že změna v osobě stavebníka způsobem, který žalobkyně učinila v podání datovaném dne 23. 3. 2009, možná nebyla. Soud tento svůj závěr žádným způsobem neodůvodnil, nadto je tento jeho závěr v rozporu s údajem žalovaného (nesprávným) že žalobkyně nepředložila žádný doklad, že je stavebníkem předmětné stavby kanalizační přípojky.

3. Třetí soudem označenou námitku soud také nesprávně posoudil. Soud sice správně ocitoval část závěrů Nejvyššího správního soudu z rozsudku č. j. 6 As 20/2007 – 61, z 21. 11. 2007, o předmětu a rozsahu zkoumání stavebního úřadu v kolaudačním řízení, avšak nesprávně dospěl k navazujícímu závěru, že stavební úřad nepochybil, když se nezabýval otázkou právní moci územního rozhodnutí, stavebního povolení, či rozhodnutí o prodloužení lhůt k dokončení stavby. Podle názoru žalobkyně jsou tyto otázky součástí **podmínek stanovených v územním rozhodnutí a stavebním povolení**, jejichž dodržení je stavební úřad povinen v kolaudačním řízení zejména zkoumat. Podmínkou vydání územního rozhodnutí o umístění stavby byl souhlas vlastníka pozemku, pokud navrhovatel neměl k pozemku vlastnické nebo jiné právo pro navrhované opatření a pozemek se nedal vyvlastnit. Podmínkou vydání stavebního povolení bylo, aby stavebník prokázal, že je vlastníkem pozemku nebo stavby anebo že má k pozemku či stavbě jiné právo, které jej opravňuje na pozemku zřídit požadovanou stavbu. Žalobkyně tvrdila, že tyto podmínky nebyly splněny, vlastník pozemku byl opomenutým účastníkem, navrhla k tomu provést jí označené důkazy. Soud se však odmítl zabývat právní moci uváděných rozhodnutí a navrhované důkazy neprovedl.

4. Čtvrtou soudem označenou námitku soud také nesprávně posoudil. Žalovaný posoudil vypuštění obetonování potrubí a změnu materiálu z původních kameninových trub na plastové potrubí jako nepodstatnou změnu oproti původní dokumentaci a uvedl, že stavební úřad nepochybil, když tuto změnu projednal v souladu s právními předpisy v rámci kolaudačního řízení. S tím žalobkyně nesouhlasí. Žalobkyně v protokolu o jednání soudu dne 8. 10. 2013 uvedla, že podle závěrů v rozsudku Nejvyššího správního soudu z 21. 11. 2007, sp. zn. 6 As 20/2007, měl stavební úřad s kolaudačním řízením spojit řízení o změně stavby (pokud by šlo o nepodstatné změny), či zahájit řízení o odstranění stavby (v případě podstatných změn) Takto však stavební úřad nepostupoval. Ze spisu je zjištělé, že se jednalo o podstatnou změnu, když žalobkyně při provádění zemních prací nedopatřením zasáhla do předmětné přípojky. Závěr soudu o použití materiálu vyšší třídy zaručujícího lepší kvalitativní komfort a vypuštění obetonování dle pokynu výrobce je nepřezkoumatelný, neboť z obsahu spisu nevyplývá a není blíže odůvodněn. K odchylkám trasy kanalizační přípojky a k jinému umístění revizní šachty se žalovaný vyjádřil tak, že ze zaměření skutečného provedení přípojky provedené firmou GOREAL dne 17. 12. 2004 zjistil, že se trasa přípojky od dokumentace ověřené ve stavebním řízení neodchyluje. Přitom žalobkyně namítala, že tento závěr není určitý a srozumitelný, zvláště když předchozí žádost manželů Š. o kolaudaci byla stavebním úřadem zamítnuta právě z toho důvodu, že toto zaměření bylo provedeno až po záhozu zeminou a není tedy správné. Žalobkyně k důkazu navrhla toto rozhodnutí, avšak soud tento důkazní návrh nedůvodně zamítl. K otázce jiného umístění revizní šachty (přibližně 10 m odchylka) soud dospěl k závěru, že pravděpodobně došlo k jinému umístění šachty, současně však dospěl k navazujícímu nesprávnému závěru, že tato odchylka nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalobkyně

pokračování

údajně nezmiňuje, jak tato změna zasáhla do jejích veřejných subjektivních práv. Žalobkyně však v žalobě tvrdila, že správní orgán obešel zákon, pokud nikdy v minulosti nezačal řízení o odstranění stavby a tvrdila to i v protokolu o jednání z 8. 10. 2013. Právo žalobkyně, aby bylo zahájeno řízení o odstranění stavby při zjištění v kolaudačním řízení, že se stavba nebo její část (umístěná na jejím pozemku bez jejího souhlasu) podstatně odchyľuje od dokumentace ověřené stavebním úřadem, je nepochybně jejím veřejným subjektivním právem, jak vyplývá z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu z 21. 11. 2007, sp. zn. 6 As 20/2007. Pokud soud uvádí, že se mu této informace nedostalo ani v náznaku, nesvědčí to o potřebné pečlivosti při zjišťování podání a přednesů žalobkyně.

5. Pátou soudem označenou námitku soud také nesprávně posoudil. Soud tuto námitku posoudil jako nedůvodnou s odkazem na jeho závěry k námitce pod č. 3, tedy k otázkám právní moci, vykonatelnosti či závaznosti stavebního povolení, které podle jeho názoru nemohly být řešeny v rámci kolaudačního řízení. Žalobkyně namítá nesprávné posouzení námitky č. 3 soudem, a z tohoto důvodu je nutně nesprávné i posouzení námitky č. 5 soudem. Podle žalobkyně pro ni není předmětné stavební povolení závazné, když buď nenabýlo právní moci, nebo již zaniklo, a ani ona, ani její právní předchůdci ve vlastnictví pozemků p. č. 273/1 a st. 471 v k. ú. Železná Ruda nebyli účastníky tohoto řízení.

6. Šestou soudem označenou námitku soud také nesprávně posoudil. Soud dospěl k nesprávnému závěru, že činnost V. R. a stavební firmy Reno byla výrazem konzumování práva stavět svědčícího manželům Š. a odkázal na konstatování žalovaného. Žalovaný však vycházel z předpokladu, že pozemek je zatížen veřejnoprávním povolením, které je závazné pro právní nástupce a je pravomocné, což žalobkyně popírala. Soud se těmito námitkami odmítl zabývat a tím nutně zatížil řízení vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Z rozhodnutí žalovaného a obsahu spisu je zjištitelné, že žalobkyně vyzvala manžele Š. k odstranění stavby chaty na parcele č.st. 471 a k vyklizení pozemku p.č. 273/1 a zakázala jim mj. provádění stavební činnosti na tomto pozemku. Tuto činnost zakázala i jiným osobám, tedy i V. R. a stavební firmě Reno. Vlastnické právo žalobkyně a právo na jeho ochranu, jako základní práva zaručená Listinou, mají nepochybně přednost před právem stavět manželů Š..

7. Sedmou soudem označenou námitku soud také nesprávně posoudil. Soud svůj závěr, že vodovodní přípojka se nevztahovala k předmětnému kolaudačnímu rozhodnutí, blíže nezdůvodnil. Dále nesprávně uvedl, že z ničeho jiného nevyplývá, že by se předmětné řízení vodovodní přípojky jakkoliv dotýkalo. Žalobkyně tvrdila, že vodovodní přípojka dosud nebyla povolena a z obsahu spisu žádné skutečnosti o jejím vybudování a povolení nevyplývají. Není zřejmé, jak mohl stavební úřad přistoupit ke kolaudaci a tedy povolení užívání vnitřních rozvodů vody, pokud dosud chybí jakékoliv doklady o povolení a vybudování vodovodní přípojky (a tedy i kvalitativních a dalších parametrech dodávané vody).

8. Osmou soudem označenou námitku soud také nesprávně posoudil. Soud dospěl k nesprávnému závěru o tom, že úřední osoby vědomí (o okolnostech nasvědčujících, že jsou vyloučeny) neměly. Z rozhodnutí žalovaného je zjištitelné, že námitku podjatosti úředních osob žalobkyně uplatnila dne 16. 9. 2010 a toho dne se úřední osoby stavebního úřadu dozvěděly o okolnostech nasvědčujících jejich vyloučení. Konání následujícího ústního jednání spojeného s místním šetřením tak nebylo neodkladným úkonem, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena. Úřední osoby žalované se o jejich vyloučení dozvěděly pravděpodobně v souvislosti s předložením odvolání a správního spisu žalovanému a také nemohly úkony, které snesly odkladu provádět předtím, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena. Tuto povinnost však porušily, neboť vydaly rozhodnutí z 5. 11. 2011 předtím, než představený posoudil, zda jsou vyloučeny. Žalobkyně tuto námitku uplatnila bezodkladně poté,

co si jí uvědomila, a také specifikovala konkrétní důvody podjatosti. V žalobě žalobkyně uvedla, že stavební úřad věděl, že Jitona, a.s. není vlastníkem pozemku, na kterém má být stavba povolována či prodloužována lhůta k jejímu dokončení, věděl také, že stavba rekreační chaty není dosud kolaudována a nepatří Jitoně, a.s. Jeho rozhodování tedy bylo v hrubém rozporu se zákonem. Tím, že soud odmítl provést navržené důkazy a ověřit uplatněné konkrétní důvody podjatosti podle obsahu uplatněných námitek, nutně tuto námitku nesprávně posoudil.

9. Devátou soudem označenou námitku soud také nesprávně posoudil. Soud nesprávně zjistil, že touto námitkou žalobkyně brojila proti rozhodnutí vydanému ve sloučeném územním a stavebním řízení (žalobkyně pouze uplatňovala, že nenabýlo právní moci či zaniklo, a že jí ani její právní předchůdce ve vlastnictví pozemků nezavazuje) a proti řízením o prodloužení termínu dokončení stavby (žalobkyně pouze uplatňovala, že rozhodnutí v těchto řízeních vydaná jí ani její předchůdce ve vlastnictví pozemků nezavazují). Soud také nesprávně uvedl, že otázky jím uvedené (vlastnických práv původního stavebníka, právní moci stavebního povolení, příp. zpochybnění rozhodnutí vydaných v řízení o prodloužení termínu dokončení stavby) nemohly být předmětem přezkumu a proto se jimi nezabýval. Tyto otázky a také otázku závaznosti těchto rozhodnutí pro žalobkyni bylo nutno řešit jako otázku předběžnou (tedy nikoliv jako předmět přezkumu), neboť bez řešení předběžných otázek obvykle není možno přezkoumat předmět přezkumu. Žalobkyně tvrdí, že soud pochybil k námitce č. 3, pokud se odmítl zabývat otázkou právní moci územního rozhodnutí, stavebního povolení či rozhodnutí o prodloužení lhůt k dokončení stavby, a když neprovedl navrhované důkazy. Z tohoto důvodu soud pochybil, když v námitce označené č. 9 postupoval stejně a přezkoumával pouze kolaudační řízení a rozhodnutí v něm vydaná.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka v závěru kasační stížnosti žádá, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soud k dalšímu řízení.

Žalovaný se k věci krátce vyjádřil s tím, že stěžovatelka v kasační stížnosti v podstatě opakuje námítky uplatněné v průběhu kolaudačního řízení, odvolacího řízení a v žalobě. Žalovaný tedy odkazuje na vypořádání námitek v napadeném rozhodnutí a zcela se ztotožňuje s odůvodněním rozsudku krajského soudu.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejprve je třeba uvést, že většina kasačních námitek je obsahově prakticky totožná s námítkami žalobními. Nejvyšším správním soudem výše záměrně podrobně (až doslovně) rekapitulovaný obsah kasační stížnosti přitom dále ukazuje, že některé kasační námítky se ve svém obsahu překrývají a ve svých dílčích částech také, byť dílem i jinak slovně vyjádřené, opakuji. Tím se vyjádření stěžovatelky naplňující obsah kasační stížnosti stalo značně nepřehledným. Obdobná situace byla i v případě žaloby, a proto se také krajský soud pokusil tyto námítky přehledněji strukturovat a uspořádat. V kasační stížnosti stěžovatelka na tuto strukturu námitek předestřenou krajským soudem navazuje, nicméně se k daným námítkám a jejich posouzení krajským soudem nezřídka vyjadřuje či vrací „křížem“, přičemž dále předřazuje ty vybrané části či aspekty žalobních námitek, o kterých dle jejího názoru krajský soud nerozhodl, a takto řadu z nich opět v částečně jiných souvislostech opakuje. Přitom podle názoru

pokračování

stěžovatelky ani o jedné z jejích žalobních námitek krajský soud nerozhodl správně. S tím však Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit.

Nejvyšší správní soud obsah kasační stížnosti výše rekapituloval uvedeným způsobem i proto, aby přiblížil co nejvěrněji dosavadní průběh a spektrum i sled uplatňovaných námitek.

Po prostudování kasační stížnosti a současně i relevantního obsahu spisu Nejvyšší správní soud vyrozuměl, že se uváděné kasační námítky v podání stěžovatelky v posloupném řazení do určité míry fakticky vylučují. Stěžovatelka ve vztahu k přezkoumávanému kolaudačnímu rozhodnutí tak nejprve namítá, že stavebníkům manželům Š. vůbec nesvědčilo oprávnění stavět, neboť na ně nepřešlo vlastnické právo a s tím ani příp. veřejnoprávní oprávnění v povolené stavbě pokračovat, neboť podle jejího názoru stavbu předmětné rekreační chaty nabývali od nevlastníka, nicméně dále stěžovatelka namítá, že stavební povolení vydané ve spojeném územním a stavebním řízení nemohlo nabýt právní moci, neboť byl v předmětném řízení opomenut jako jeho účastník vlastník zastavovaných pozemků, a dále pak namítá, že stavební povolení pozbylo platnosti, neboť se stavbou nebylo započato v zákonem stanovené lhůtě a tudíž byla neplatná i rozhodnutí o prodloužení lhůty k dokončení stavby, a poté ještě také vznáší některé námítky, které souvisí s vlastním kolaudačním řízením (odchylná trasa kanalizační přípojky a umístění revizní šachty, neposouzení namítané podjatosti úředních osob).

Nejvyšší správní soud abstrahuje od toho, že nenabytí právní moci stavebního povolení by mohlo být uvažováno jen při platném nabytí vlastnictví dotčené nemovitosti, stejně jako pozbytí platnosti stavebního povolení pro včasné nezapočetí stavby by mohlo přicházet v úvahu jen po předchozím nabytí jeho právní moci, atd. Nicméně jestliže stěžovatelka nakonec rozporuje některé otázky související s vlastní stránkou kolaudačního řízení, potom ale také sama popírá veškeré své námítky stran předchozího věcného sledu právně relevantních stavů a úkonů a fakticky akceptuje právní moc stavebního povolení i vlastnictví manželů Š. k rekreační chatě a dotčené kanalizační přípojce. Nejvyšší správní soud si tento rozpor vyložil ve prospěch stěžovatelky tak, že rekapitulované námítky stěžovatelka uplatňuje v posloupném sledu vždy pro případ, že by námitka či námítky ve vztahu k věcně předcházející otázce byla shledána nedůvodnou. To však ale stěžovatelka důsledně v kasační stížnosti neuvádí, a naznačuje to prakticky jen pro případ eventuálního pozbytí platnosti stavebního povolení, kdy v závorce k tomuto poznamenává - pokud povolení právní moci nabylo.

Za situace, kdy jak bylo již výše opakovaně poznamenáno, je kasační stížnost co do uplatněných námitek obsahově prakticky totožná se žalobou, jde tedy při posouzení věci především o to, vyhodnotit správnost úsudku krajského soudu o žalobních námítkách. K tomu Nejvyšší správní soud nejprve obecně uvádí, že v daném případě se krajský soud žalobními námítkami ve svém obsáhlém a podrobném odůvodnění zabýval velmi pečlivě a důsledně a Nejvyšší správní soud se s vyhodnocením jednotlivých otázek celkově ztotožňuje.

Současně se Nejvyšší správní soud k uplatněným kasačním námítkám dále vyjadřuje i konkrétně, byť souhrnněji.

V kasační stížnosti, a stejně tomu tak bylo i v předchozí žalobě, podle názoru Nejvyššího správního soudu dominují námítky vztahující se k tvrzené absenci vlastnictví předmětné stavby manželů Š. a dále k absenci právní moci stavebního povolení s tím, že krajský soud, a stejně tak před tím i žalovaný, odmítl tyto skutečnosti v rámci předmětného kolaudačního řízení přezkoumat, resp. posoudit.

V napadeném rozsudku krajský soud v tomto směru podrobně a trpělivě vyložil, co může být, a tedy je, předmětem soudního přezkoumání v případě žalobou napadeného rozhodnutí o kolaudaci stavby. S příslušnou argumentací uvedl, že tímto předmětem žádná z těchto namítaných otázek být nemůže. S těmito právními hodnoceními a vyvozenými závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na jejich obsah také odkazuje.

Nejvyšší správní soud k tomuto jen stručně dodává, že předmětem soudního přezkoumání v posuzované věci může být samo napadené kolaudační rozhodnutí, a dále pak vlastní kolaudační řízení, které jeho vydání předcházelo. Nejvyšší správní soud se k předmětu a rozsahu zkoumání stavebního úřadu v kolaudačním řízení ve svých rozhodnutích vyjadřoval již opakovaně, a na jednu z nejucelenějších argumentací v tomto směru poukázal i krajský soud v napadeném rozsudku, když odkázal a připomenul na závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 20/2007 – 61, z 21. 11. 2007. Stěžovatelka, jak vyplývá z kasační stížnosti, si tohoto byla vědoma, nicméně si tyto právní závěry zcela nesprávně vyložila a použila je k naprosto nepřipadné argumentaci. Je s podivem, že při zastoupení advokátem, vykládá tyto právní závěry a potažmo i dotčenou právní úpravu zcela v rozporu s jejich obsahem a vyzněním. Podmínky stanovené v územním rozhodnutí a stavebním povolení nejsou podmínkami, za kterých může být řízení vedeno a rozhodnutí vydáno (jak uvádí stěžovatelka), nýbrž podmínkami na jejichž splnění je využití daného oprávnění vázáno, což náležitě vyložil již žalovaný v napadeném rozhodnutí. Podmínkami stanovenými v územním rozhodnutí a stavebním povolení tak zcela určitě nejsou, a ani nemohou být, podmínky vlastnictví stavebního pozemku či souhlasu vlastníka se stavbou stavebníka. Tyto „podmínky“ jsou předmětem samotného územního řízení či stavebního řízení a z nich vzešlých rozhodnutí, která jsou však samostatně soudně přezkoumatelná (nehledě k tomu, že stěžovatelka zcela zřejmě zaměňuje či směšuje otázky oprávněnosti stavby s otázkami povolenosti stavby). V nyní vedeném přezkumném řízení se však již tato rozhodnutí nepřezkoumávají a ani přezkoumávat nemohou. Nyní je přezkoumáváno rozhodnutí kolaudační.

Stejně tak je zcela nepřipadný názor stěžovatelky, že krajský soud měl otázky vlastnických práv původního stavebníka, právní moci stavebního povolení, příp. zpochybnění rozhodnutí vydaných v řízení o prodloužení termínu dokončení stavby, při přezkoumávání kolaudačního rozhodnutí, pokud je nemohl zahrnout do předmětu přezkumu, řešit jako otázky předběžné. Nejvyšší správní soud opět jen stručně poznamenává, že jako předběžnou otázku lze vždy řešit jen takovou otázku, o které dosud nebylo samostatně rozhodováno a rozhodnuto, což v žádném směru uvedený případ není. Předmětné otázky byly předmětem předchozích řízení podle stavebního řádu, zakončených příslušnými pravomocnými rozhodnutími, která byla samostatně přezkoumatelná, a ve vztahu k nimž je nyní již třeba vycházet z presumpce jejich správnosti a platnosti.

Souhrnně vzato tak Nejvyšší správní soud kasační námitky stěžovatelky v jejich převážné míře, a to v souladu s právním hodnocením obdobně formulovaných žalobních námitek krajským soudem, považuje za mířené mimo předmět soudního přezkumu v nyní posuzované věci. Jako předmětově související kasační námitky v nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud shledal toliko námitky stěžovatelky vztahované k tvrzení o odchylné trase kanalizační přípojky a umístění revizní šachty, a k tvrzenému neposouzení namítané podjatosti úředních osob.

I k těmto jmenovitě označeným kasačním námitkám Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že jde o námitky opakované, náležitě se s nimi vypořádal jak žalovaný v napadeném rozhodnutí, tak potom i krajský soud v napadeném rozsudku.

pokračování

Pokud jde o první z těchto námitek, tj. námitku, že kanalizační přípojka je vedena v odchylné trase a že i revizní šachta je umístěna odchylně od dokumentace ověřené ve stavebním řízení a proto mělo být podle stěžovatelky nařízeno odstranění stavby, tu krajský soud po přezkoumání neshledal důvodnou. Soud, v návaznosti na podrobné vypořádání se obdobně formulované námitky (jako námitky odvolací) žalovaným v napadeném rozhodnutí, dospěl k závěru, že pravděpodobně došlo k jinému umístění revizní šachty, a potažmo i kanalizační přípojky, přičemž však současně dospěl k navazujícímu závěru, že tato odchylka nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyně nijak neodůvodňovala, jak tato změna zasáhla do jejích veřejných subjektivních práv. V řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že o nadále je situace stran této námitky obdobná. V kasační stížnosti k tomuto stěžovatelka doplnila, že její právo na to, aby bylo zahájeno řízení o odstranění stavby při zjištění stavebního úřadu, že se stavba či její část podstatně odchylně od dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení, je nepochybně jejím veřejným subjektivním právem. Nicméně ani tato argumentace podle názoru Nejvyššího správního soudu nic nevypovídá o tom, jak daná faktická odchylka stěžovatelku omezuje či jinak krátí na jejích veřejných subjektivních právech. Proto ani Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

Ve druhé z těchto námitek stěžovatelka namítá, a žádá, aby soud přezkoumal k této kasační námitce dle § 75 odst. 2 s. ř. s. také rozhodnutí žalovaného č. j. RR/3460/11, ze dne 21. 9. 2011 v části výroku o zastavení řízení, neboť toto rozhodnutí je podle žalobkyně v označeném rozsahu nezákonné a soudní řád správní neumožňuje žalobkyni tento úkon napadnout samostatnou žalobou.

Obdobně formulovanou námitku stěžovatelka taktéž uplatnila v žalobě, a stejně tak podjatost osob, které ve věci rozhodovaly před správními orgány, namítala již ve správním řízení. Poprvé se těmito výhradami zabýval žalovaný v samostatném rozhodnutí č. j. RR/3460/11, ze dne 21. 9. 2011, kdy z důvodů tam uvedených předmětné řízení o námitce podjatosti zastavil. Současně se žalovaný s předmětnou námitkou dále vypořádával i v jeho nyní přezkoumávaném rozhodnutí. Návazně poté daný způsob vypořádání této námitky správními orgány přezkoumal i krajský soud. Dospěl přitom k závěru, že ani námitka vznesená proti zaměstnancům stavebního úřadu, ani námitka vznesená proti zaměstnancům žalovaného, pro svoji obecnost a neurčitost nesplňovala parametry dané v § 14 odst. 1 správního řádu. Navíc námitka proti zaměstnancům odvolacího orgánu byla podána půl roku před podáním odvolání a více než rok před tím, než bylo žalovaným vydáno napadené rozhodnutí. Za těchto okolností tak ani nebylo možné pojmově uvažovat o osobách, které by mohly mít „zájem na výsledku řízení, pro nějž by bylo lze pochybovat o jejich nepodjatosti“. S tímto hodnocením a závěrem krajského soudu se plně ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Z uvedených důvodů tak nepřicházela v úvahu ani tvrzená nezákonnost rozhodnutí žalovaného č. j. RR/3460/11, ze dne 21. 9. 2011, kterým žalovaný řízení o námitce podjatosti s podrobným odůvodněním zastavil. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal ani tuto námitku důvodnou.

Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku. Současně s ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu (stejně jako značnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného) ve spojení s tím, že nyní posuzované kasační námitky jsou v podstatě opakováním námitek žalobních (a předtím i námitek odvolacích), Nejvyšší správní soud ještě dále odkazuje pro dokreslení hodnocení věci v jednotlivých podrobnostech také na autentický text odůvodnění uváděných rozhodnutí, který je účastníkům řízení znám.

Na základě všech uvedených důvodů po prostudování obsahu spisu a přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Plzni dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v dané věci nebyly naplněny tvrzené důvody podané kasační stížností. Kasační stížnost tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osoby zúčastněné na řízení mají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení soudem uloženy žádné povinnosti nebyly, a proto soud rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu